

Zpráva ze školy v Plané nad Lužnicí:

Projekt Edison je poučný experiment, jak pro stážisty, tak pro studenty všech škol. Tento projekt je o kulturní výměně, umožňuje studentům objevit neocenitelné znalosti o různých zemích a etnikách. Je zcela normální a běžné, že každý projekt, v jakémkoli oboru nebo oblasti, má nedostatky, kameny úrazu nebo obtíže, které by však měly zúčastněné strany překonat. Při našich cestách po školách byla plánská škola příšerným týdnem v týmu C.

Všechno to začalo srazem v Táboře dne 9. října. Museli jsme se setkat s vedoucím nebo s osobou, které každý říkal "učitel", to bylo stejné jako každý týden a v každé škole. První nevyhovující záležitostí tohoto týdne bylo, že jsme se měli setkat s učitelem v neděli ve tři hodiny odpoledne, s vědomím, že každý jiný týden to bylo v šest hodin odpoledne (místní výbor AIESEC bere na zřetel, že někteří stážisté by mohli cestovat, někdy i do jiné země a návrat v časných odpoledních hodinách by mohl být velice problematický). Vlastně jen jediná dívka z našeho týmu se mohla dostavit na tábořské vlakové nádraží v 15 hodin. Když jsem se setkal s učitelem v 18 hodin, zaznamenal jsem trochu napětí. Učitelé tuto situaci nesli s nelibostí a dali nám to najevo velice chladným přijetím. Domníval jsem se, že bude vše v pořádku druhý den, až budeme ve škole. To, co se ale stalo ten den, byla přímo časovaná bomba. Naše předchozí hostitelské rodiny na nás na nádraží čekaly a učitelé je požádali, aby nás odvezly na ubytovnu. Bylo jasné, že to bylo zcela mimo jejich povinnost, víme, že neděle je vyhrazena pro jejich rodiny. Již v autě si rodiče naší minulé hostitelské rodiny stěžovali na špatnou organizaci plánskou školou.

Pojďme se přesunout do školy. Neočekávali jsme nic luxusního, ale místnost, ve které jsme se všichni setkali, byla opravdu zchátralá. Paní ředitelka neuměla mluvit anglicky, ale nemyslím si, že by to měl být důvod se s námi nikdy nesejkat, nebo se s námi alespoň nepozdravit. Od té doby jsme se s ní již nikdy neviděli, pokud jsme se náhodně nemíjeli na chodbách. Pro srovnání, ředitel naší předchozí školy v Sezimově Ústí také nemluvil anglicky, ale s panem Peroutkou jsme si to náramně užili, on je charismatický a vždy požádal někoho v okolí o překlad toho, co nám chtěl říci. Poslední den, když jsme se loučili, měl opravdu úžasnou řeč. První den v plánské škole byl celkem normální, každý z nás měl ale problém s připravenými prezentacemi. Jednalo se o první školu bez Power pointu v počítačích, to ale nebyl hlavní problém s tamním vybavením. Problémem bylo to, že ne všechny třídy měly

projektory a museli jsme se stěhovat do jiných tříd. To byla hlavní příčina plýtvání drahocenným časem (5-10minut).

Druhý den jsme se já a dva z mých kolegů opozdili, přijeli jsme do školy v 8:05 hodin. Neměli jsme jízdní řád autobusů do plánské školy z Tábora. Vedoucí učitelka na nás čekala u hlavního vchodu do školy, byla velmi rozzuřená. Křičela na nás a dohadovala se s námi, dokonce nám zabouchla dveře před nosem při jejím odchodu. Naše první prezentace byly zrušeny z důvodu pěti minutového zpoždění. Ztrátu jsme museli nahradit v době naší 45minutové přestávky. Osobně si myslím, že to bylo spravedlivé. Pokud vezmu v úvahu, že jsou Evropané velice dochvilní. Problém však nastal při mé další prezentaci ve třídě, kde chyběl projektor a čekal jsem přesně 12 minut, než se našla další třída s projektorem. V tento moment jsem byl opravdu naštvaný.

Ve čtvrtek se stalo něco opravdu šokujícího. Jeden z našich kolegů přivedl s sebou do školy svou přítelkyni, se kterou jsme se znali od prvního týdne v České republice, aby se zúčastnila našich prezentací a aby také i ona s námi sdílela něco z její kultury. Pocházela z Turecka, což byla další národnost v našem osmičlenném týmu. Velice poklidně jsme seděli v naší přestávkové místnosti, když přišla stejná učitelka, která tak neuctivě reagovala v úterý a přímo požádala naší kamarádku, aby co nejdříve opustila školu. Byli jsme svědky toho, jak je naše přítelkyně vyhozena ze školy a velice nás to podráždilo. Začali jsme přemýšlet o opuštění školy. Zatelefonoval jsem výboru AIESEC a vysvětlil jsem situaci. Jana mě požádala, abychom vzali v úvahu děti, které nás očekávají. Proto jsme se rozhodli nijak nereagovat na to, co se právě stalo a šli jsme dokončit to, pro co jsme tu byli. Eduardo to již nemohl vydržet a odešel po své první prezentaci. Čtvrtek byl poslední den s prezentacemi. V pátek se počítalo pouze se společnými aktivitami, ale nikdo z nás se již nechtěl účastnit, po tom co jsme zažili. Mluvil jsem s vedoucí učitelkou a vysvětlil jsem jí, proč se již nechceme zúčastnit pátečního vyučování. Hovořil jsem s ní přímo a vysvětlil jsem, proč jsme se v této škole necítili dobře. Věděl jsem od ní, že jedním z důvodů, proč to nevyšlo, bylo kvůli tomu, co se stalo v neděli. Uvedla, že prezentace byly sice profesionálně vedené, ale nebyly takové, které škola očekávala, zmínila něco o komunikaci a hodinách anglického jazyka. To není součástí projektu EDISON, a pokud škola chtěla něco takového, měli nám to oznámit předem, my bychom jim velice rádi vyšli vstříc.

Nakonec pouze dvě dívky z našeho týmu šly do školy v pátek, zbytek skupiny již nechtěl plánskou školu ani vidět.

Ibrahim BEGDOURI ACHKARI, Maroko